

Saint Tropez in Duinbergen

André Desmidt

Om iets meer te weten te komen over Duinbergen moet je bij Daisy zijn... en dus namen we de fiets naar de Poststraat in Duinbergen voor een gesprek met Daisy Cordenier... uit Heist.

De beste kennismaking (hoewel we Daisy al lang kennen) is om te vragen wie vader en moeder waren, broers en zusters... (te pateetjes en de verse koffie lagen op ons te wachten).

Adilon Cordenier (Streepe) woonde samen met zijn echtgenote van Nederlandse afkomst Rachel Kastecker (geboren Eede NI) sinds 1913 in de Kursaalstraat 8 (gekend als apotheker Dhooghe) en daarna in de Ijzerstraat 8 te Heist. Het gezin telde 9 kinderen.

Vader deed de lange (wilde) omvaart en ze leerden elkaar kennen in een pension langs de boulevard waar Adilon een pintje kwam drinken. Later volgde hij de nodige cursussen en werd eerste stuurman in de zeevisserij. Bij overlijden was hij amper 46 jaar. Moeder bleef alleen achter met 5 kinderen.

Van links naar rechts: Cordenier Adile (Streepe), ?; ?; Karel Verbeke (schiet)

Ze huwden in 1928 en kregen vijf kinderen:

Marie-Rose gehuwd met Adriaan Vanderlinden

Elise gehuwd marechaussee Sahn Leo

Daisy gehuwd met Pierre Dewitte

Yvette gehuwd met Henri Baert

Yves gehuwd met Henriette Acke

Van L nr R : dochters Brigitte (Daisy) en Gilberte en kleinkinderen Axel, Gaelle, Manon

Links Adile Cordenier

Wegens het oorlogsgeweld was het gezin in 1940 gevlucht naar Frankrijk (zoals zovele Heistse vissers) met de bedoeling door te varen naar Engeland maar dit bleek te gevaarlijk en dus liep Daisy haar kleuterklasjes in Frankrijk meer bepaald in Saint- Vaast La Hague...

Ze leerde er de Franse taal en dat zou later nog goed van pas komen als hotelierster aan de Belgische kust.

In 1943 terug in België.

En meteen gaan onze gedachten naar de huidige vluchtelingen maar het grote verschil is dat onze vissers zo rap mogelijk weer naar huis wilden terwijl vele oorlogsvluchtelingen nu bij ons willen blijven... of ook naar Engeland om er een nieuw leven uit te bouwen.

Op het einde van de oorlog verbleef het gezin 6 weken in Knokke (op de vlucht door de evacuatie) in villa Polderhut in de Zoutelaan.

Het woonhuis van 1940 tot einde 1943 in Saint- Vaas- La Hague

Eens terug in Heist verhuisden ze van de Ijzerstraat naar de Koningslaan (nu Eerste Geniestraat 45) in villa La Souriante. Daisy liep de lagere school bij de Zusters in Heist en het middelbaar in de Rijksschool in Knokke. Ze was ook in het psnionaat te Poeke samen met veel Heistse meisjes.

In 1946 stierf vader...

In 1954 nam moeder café Rodet over van Marie Pikkerulle (was ook pension de familie) en dit tot 1961. Bedoeling was het pension in de winter te sluiten maar aangezien het ook café was mocht dit niet van de brouwer tenzij er een boete betaald werd. Wellicht had men het contract niet goed gelezen. En zo belandde Daisy op haar 17 jaar achter de toeg. Open van 8 u 's morgens tot 2 u 's nachts...

Daisy met een aantal stamgasten in café Rodet Ackx, André Vanderlinden, Vlietinck (kuif), Aimé Dhauw, Silvère Baene (?) vooraan links Romain De Paepe en achteruitkijkend Pierre Gheselle.

In hetzelfde jaar startten ze met het pension Jalna in de Patriottenstraat in Duinbergen voorheen kruidenierszaak van Zwaenepoel.

In 1968 nam Daisy (in 1957 gehuwd met Pierre Dewitte – trouwfeest in pension Etienne) het pension over en veranderde de naam in Saint Tropez. Haar wereld veranderde... ze werd onafhankelijk, elke dag opnieuw moest er iets gedaan worden, elke dag nieuwe verantwoordelijkheden. Mama runde de zaak en stond ook in de keuken als volwaardige kokkin. Maar de dagelijkse beslommeringen werden steeds groter: de aankopen, de reservaties, de administratie... en bij de overname was het binnen een uitgewoond krot !

De kamers en de keuken en het restaurant werden gerenoveerd tijdens de wintermaanden.

Enkele Nederlandse hockeyspelers poseren fier (na trainingskamp in oktober 1988) voor hotel-restaurant St-Tropez in de Patriottenstraat (Rob Smits Breda)

Van L nr R: Patriottenstraat met beenhouwer Annoot (later Roger), Vermeersch, Corthier, Bouckaert (later café Time Square) en Jalna (later St Tropez) en verder De Grootte.

Ondertussen zijn er in Duinbergen zeer veel handelszaken verdwenen. Diegenen die er zich vestigden hielden er vaak geen rekening mee dat Duinbergen slechts enkele maanden per jaar echt leefde. De winters waren kalm en dood.

In het begin waren de klanten vooral rijkere burgers uit Brussel. Ze kwamen voornamelijk met de auto maar soms ook met de trein. De verblijfsduur was toen wel langer dan nu. Men bleef voor miimum één week, meerdere weken tot zelfs zes weken.

Daisy in de keuken met een Nederlandse gast.

De zaak draaide goed en steeds meer en meer "passanten" kwamen 's middags langs bij zoverre dat men ook frietjes begon te bakken om mee te nemen (geen consumptie in de zaak !) en later ook nog heerlijke verse soep.

Het ging zelfs zo ver dat men kon bestellingen plaatsen en zo ontstond een traiteurdienst avant la lettre.

Het pension beperkte zich tot kamer met ontbijt en de gasten konden 's middags wel komen eten à la carte. Op het einde was er weer meer vraag naar half pension en werd er ook een avondmaal aangeboden.

In het begin van de jaren 80 kwam er een nieuw cliënteel, de Nederlanders. Dit was het positieve gevolg van het jaarlijkse Pinkstertornooi voor hockeyspelers op het stadion De

Taeye in Heist. Een sportief hoogfeest waar ook de emoties rijkelijk werden doorgespoeld.

Daisy kon amper die drukte aan en om zo weinig mogelijk afwas te hebben maakte ze de sportmannen wijs dat een pintje uit een flesje veel langer koeler blijft en veel beter smaakt. En al die rijken hadden plots geen glas meer nodig en dronken aan de fles.

Een stralende Daisy in 1986

Er werd gewerkt zonder rustdag of sluitingsdag van Pasen tot einde september.

In 1968 nam ze de zaak over en in 1970 werden de grote binnenwerken uitgevoerd conform de nieuwe wetgeving. Een hotelvergunning werd aangevraagd en verkregen van Toerisme Vlaanderen.

Het was het einde van het "vol pension" en nu werd het kamer met ontbijt met de mogelijkheid om in het restaurant te eten à la carte. Elke dag een suggestiekaart met menu van de dag.

Er werd hard gewerkt maar ook veel plezier gemaakt.

In 1996 was het mooie liedje uitgezongen. De eigenaar verkocht de zaak en wij als huurder kregen zelfs de kans niet om het te kopen. En zo werd Daisy een jong-gepensioneerde.

Stilzitten is evenwel aan haar niet besteed.

Publiciteit was vroeger ook al zeer belangrijk. Maar daar kon Daisy genieten van de steun van schoonbroer Henri Baert die werkzaam was bij de Provinciale Toeristische dienst Westtoerisme.

Dank zij gerichte reclame in een aantal Duitse kranten kwamen heel wat Duitse toeristen naar Duinbergen vooral uit de regio' Frankfurt, Düsseldorf, Köln en Aachen. Sommige Duitsers waren zeer "punctlich" en een afspraak om 15 uur was niet een minuut later !

Als we even teruggaan in de tijd dan spreken we over de periode van de grenzen en de vergunningen voor verkoop van alcohol.

Hoewel het verboden was bepaalde hoeveelheden alcohol (+40°) over de grens mee te nemen waren er toch Duitsers die behoorlijk wat flessen smokkelden om dan aan de Belgische kust te ledigen.

Probleem bij aankomst was evenwel dat Daisy die niet in de gelagzaal mocht hebben maar dat die flessen onmiddellijk naar de kamer moesten.

Immers het was alleen toegelaten om maximum 5 l alcohol in de keuken te hebben voor de bereiding van het eten. De flessen moesten opgeborgen worden in een afgesloten kast maar... Daisy had geen beschikbare kast en dus kregen de flessen een veilig plaatsje in een niet meer gebruikte oven. En daar kwamen de controleurs niet kijken...

Later kwam de openingstaks en kon men vrij alcohol schenken. Het was in de goeie oude tijd van de pousse-café's na het eten.

Gedurende haar horeca-carrière had Daisy geen tijd voor sociaal-cultureel engagement. Eens op pensioen veranderde dat en zo sloot ze aan (mede-oprichtster) van een politieke partij RAAK.

Ze zetelde ook in de Raad van Toerisme en momenteel is ze nog actief in de seniorenadviesraad. Die raad is actief op velerlei vlakken en zorgt onder andere voor tal van activiteiten, maandelijkse ontmoetingen, culturele uistapjes, onderneemt acties (o.a. tegen vereenzaming) en staat in voor het bekijken van oude foto's in Heist in de Vierbote (de Vriërestraat) in samenwerking met Sincfala.

De seniorenadviesraad heeft ook nog contactpunten in Knokke en Westkapelle, waar men de plastieken dopjes kan inleveren ten voordele van het project geleidehonden voor blinden.

Maar ze is vooral een waterval van woorden en een levendige encyclopedie van het handelsleven in Duinbergen.

Met een helderheid van geest somt ze alle handelszaken op maar ook discreet de vele adellijke families die er een eerder teruggetrokken leven leiden.

Straatfeest Poststraat

Om het sociaal contact in de straat te verbeteren organiseert Daisy een avondstraatfeest waarop de buurt en vrienden en kennissen aanwezig zijn.

Dit met groeiend succes

(inwoners, tweede verblijvers en aangespoelden...)

Zij doet dit reeds sinds 2007 en slechts één maal kon het feest wegens de weersomstandigheden niet doorgaan.

Bedoeling is dat de burens elkaar leren kennen. Dit straatfeest, dat logistiek ondersteund wordt door het

Gemeentebestuur, beperkt zich niet meer tot de Poststraat maar trekt ook vrienden en kennissen aan. Het is een avondfeest dat start met een aperitief gevolgd door een BBQ. Als het weer het toelaat duurt dit tot middernacht.

Twee viergeslachten

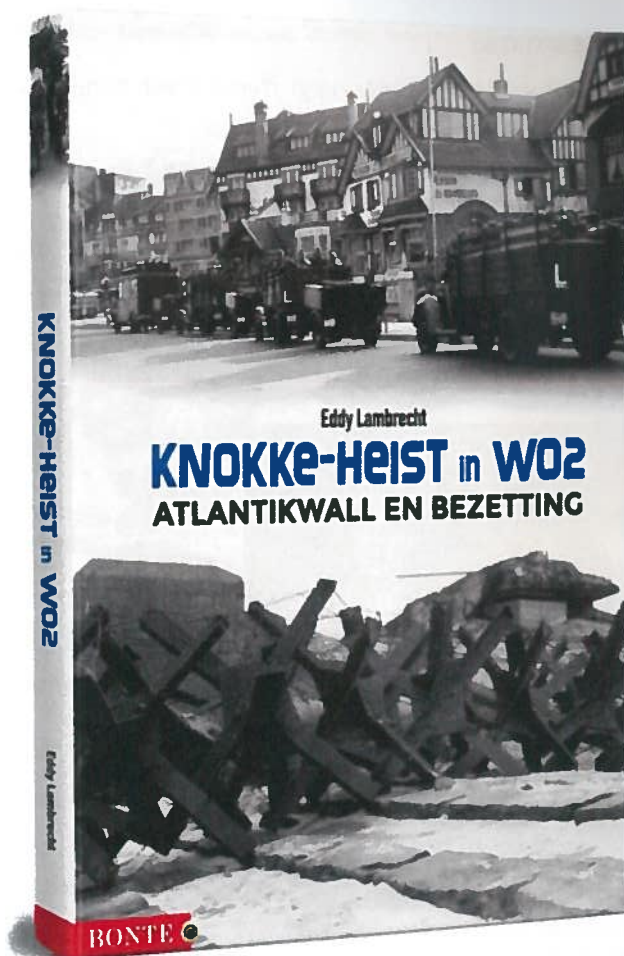

Met twee dochters kon het niet uitblijven: de familie telt al twee viergeslachten. Van het eerste viergeslacht beschikken we niet over een foto.

Overgrootmoeder Rachel (geboren 1908), dochter Daisy (geboren 1937), kleindochter Brigitte (geboren 1959) en achterkleindochter Gaelle (geboren 1988).

En de kweek gaat verder maar er zijn er natuurlijk ook van het mannelijk geslacht.

Zopas verscheen een nieuw boek over Knokke-Heist tijdens de Tweede Wereldoorlog. Het bevat heel wat onuitgegeven documenten en foto's over Heist-Duinbergen.

Het boek telt 285 bladzijden in groot formaat op kwaliteitspapier met 417 foto's en schetsen. De prijs bedraagt €39,95 en is te bekomen in de Standaard Boekhandel of bij de auteur.

95% van de foto's is nooit eerder gepubliceerd en komt uit de verzameling van de auteur Eddy Lambrecht.

Met de realisatie van dit boek komt hij tegemoet aan vroegere kritiek op zijn boek "Knokke en Westkapelle tijdens de grote oorlog" dat er niets vermeld werd over Heist. Bij deze is dat in orde! Een positieve bijdrage tot onze kennisverruiming over deze duistere periode in Heist.

De auteur (geboren in Knokke) woont nu in Westkapelle en heeft reeds een tiental boeken geschreven over de Eerste Wereldoorlog. Hij legt zich al meer 20 jaar toe op de Grote Oorlog. Hij is ook

medewerker aan het tijdschrift van onze bevriende heemkring Knokke is hier en van het tijdschrift "Schrapnel" van de Western Front Association België.